

— «Ти правъ си, гений тъменъ. Твойте думи
Не чувамъ азъ за първи пътъ сега . . .
Полвината отъ земний си животъ
На тоя хладенъ камъкъ посветихъ.
Свещений пламъ въ душа ми, отъ живота
Запаленъ, за живота не горя —
Средъ тия тесни четѣри стени,
Де само екъ отъ млата беше чутъ,
Отъ день на день полека гасна той;
Съ потайна радостъ, заслепенъ азъ бързахъ
И плахите му искрици последни
Да ~~м~~мъртвижъ въвъ мряморните форми.
Самъ вледененъ, азъ всичко вледенихъ.
И чуй сега жестокия, но правъ
Въпросъ, а въ него своята присъда:
«Художника — отстъпникъ отъ живота!
Защо живеи, къмъ що се той стреми?»
Животъ, забий отровния си мечъ —
Мсти! Азъ съмъ моренъ, моренъ, моренъ
Отъ себе — отъ съдбата — и отъ тебъ!»

На повалений мряморенъ отломъ,
Изнемощялъ, разбитъ той прислони се,
Подпре чело на жилеста ръка
И погледа си въ мрака устреми.
И мълкомъ дълго тѣй стоя. Полека
Изстъпваха въвъ паметъта му редомъ
Миналите, забравените дни, —
И като птичка се изъ тяхъ изви,
И впи въ сърце му своя остъръ клъвъ,
Оная грозна мисль, самъ що вряза
На мрямора той: «Сладкъ е сънътъ,
И нищо да не виждашъ, да не чувашъ,
Това е най-честитий земенъ дялъ —
Не ме буди, ахъ, тихо говори!»
Ръката си отмахна той и сепнатъ
Глава подѣе — и видя редъ по редъ